

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 232/2024-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa občianskeho združenia **Združenie domových samospráv**, o. z., Rovniankova 14, Bratislava, IČO 31 820 174, zastúpeného Tkáč & Partners, s. r. o., Hrnčiarska 29, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Svk/9/2022 z 30. novembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 26. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 44 a čl. 45 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 14 dohovoru a práv podľa čl. 37 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 2Svk/9/2022 z 30. novembra 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 13. augusta 2019 obchodná spoločnosť Webasto Convertibles Slovakia s. r. o., Tábořská 66, Veľký Meder, IČO 44 939 426 (ďalej len „navrhovateľka“), požiadala Okresný úrad Dunajská Streda, odbor starostlivosti o životné prostredie (ďalej len „prvostupňový orgán verejnej správy“) o zmenu užívania budovy trafostanice nachádzajúcej sa v k. ú. Veľký Meder na skladové a garážové priestory; predložený návrh mal riešiť vybudovanie ľahkej oceľovej haly supermarketu s prepojavacou komunikáciou situovanej pri severozápadnom okraji existujúceho priemyselného areálu navrhovateľky. Po vykonaní zisťovacieho konania podľa § 29 zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o posudzovaní vplyvov na životné prostredie“) prvostupňový orgán verejnej správy rozhodnutím

č. OU-DS-OSZP/2019/018934-23 zo 4. novembra 2019 rozhodol, že navrhovaná zmena činnosti „Hala Supermarket“ uvedená v predložennom oznámení o zmene navrhovanej činnosti sa nebude posudzovať podľa citovaného zákona. Na základe odvolania sťažovateľa (zainteresovanej verejnosti) Okresný úrad Trnava, odbor opravných prostriedkov, referát starostlivosti o životné prostredie (ďalej len „druhostupňový orgán verejnej správy“) rozhodnutím č. OÚ-TT-OOP3-2020/018046-002 z 27. marca 2020 zmenil výrok rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy tak, že vypustil text „Zmena užívania budovy trafostanice na skladové a garážové priestory“ a nahradil ho textom „Hala Supermarket“; ostatné časti rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy ostali nezmenené.

3. Správnu žalobu sťažovateľa z 27. mája 2020, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy, ako aj rozhodnutia druhostupňového orgánu verejnej správy, tvrdiac, že sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov [§ 191 ods. 1 písm. d) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“)], že skutkový stav, ktorý vzali orgány verejnej správy za základ napadnutých rozhodnutí, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu [§ 191 ods. 1 písm. f) SSP], a že došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánmi verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonných rozhodnutí vo veci samej [§ 191 ods. 1 písm. g) SSP], Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 14S/42/2020-188 zo 4. októbra 2021 zamietol ako nedôvodnú.

4. Kasačnú sťažnosť sťažovateľa z 13. decembra 2021 odôvodnenú tým, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP], najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom zamietol ako nedôvodnú (§ 461 SSP). Námietky sťažovateľa týkajúce sa konkrétne toho, že rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy je nezákonné pre absenciu správnej úvahy, pre nevykonanie konzultácií podľa § 63 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, pre absenciu eurokonformného výkladu, pre nepredloženie veci Súdnemu dvoru Európskej únie, ak aj pre nezaslanie elektronickej kópie spisu sťažovateľovi, najvyšší správny súd nepovažoval za spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozsudku krajského súdu (body 21 až 42 napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu).

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ s poukazom na dôležitosť činnosti, ktorú vykonáva v oblasti ochrany životného prostredia, v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] opakovane opisuje priebeh konania pred orgánmi verejnej správy a správnymi súdmi, pričom najvyššiemu správnomu súdu vytýka, že neskúmaním skutočného obsahu relevantných hmotno-právnych a procesno-právnych predpisov rozhodol v rozpore s nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 666/2016 z 11. októbra 2016, ktorým judikoval (ZNaU 50/2016), že «Vznik členstva Slovenskej republiky v Európskej únii tkvie okrem iného aj v dobrovoľnom vzdaní sa časti suverenity štátu v prospech Európskej únie. Ide pritom aj o časť suverenity pri všeobecne záväznom regulovaní spoločenských vzťahov. To podľa sťažovateľa jednoznačne vyplýva z druhej vety čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Preto Národná rada Slovenskej republiky síce zostáva stále jediným vnútroštátnym zákonodarným

orgánom (čl. 72 ústavy), nie však jediným orgánom oprávneným normovať obsah spoločenských vzťahov na úrovni zákonnej sily. Za určitých okolností teda slovenské orgány aplikujúce právo (aj sudy) musia skúmať nielen vôľu zákonodarcu, ale aj vôľu úniijného tvorca zodpovedajúcej právnej regulácie, ktorá je z hľadiska právnej relevancie úpravy správania subjektov práva v právnych vzťahoch postavená na roveň, ba niekedy aj nad vôľu zákonodarcu. Formulovaná požiadavka má svoj základ v samotnej ústave, ktorá v čl. 144 ods. 1 sudcom pri rozhodovaní nepredpisuje len viazanosť zákonom ako kvalifikovaným výsledkom realizácie vnútroštátnej zákonodarnej moci, ale aj viazanosť ústavou (teda i jej čl. 7 ods. 2) i samotnou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 ústavy.».

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy, základných práv sťažovateľa (zainteresovanej verejnosti) podľa čl. 44 a čl. 45 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, čl. 14 dohovoru a práv podľa čl. 37 charty uznesením najvyššieho správneho súdu sp. zn. 2Svk/9/2022 z 30. novembra 2023 (bod 4).

7. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv [napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, III. ÚS 264/05 (ZNaU 100/2005)].

8. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že východiská rozhodovania ústavného súdu o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sú sťažovateľovi známe (I. ÚS 49/2023, II. ÚS 30/2023, III. ÚS 357/2023, III. ÚS 408/2023, III. ÚS 615/2023, III. ÚS 416/2023, II. ÚS 477/2023, IV. ÚS 598/2023), preto ich v danom prípade nepovažoval za potrebné opakovať.

9. Ústavný súd preskúmaním napadnutého rozsudku zistil a bez potreby detailného parafrázovania právnych záverov najvyššieho správneho súdu uvádza, že najvyšší správny súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy (zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a Správneho súdneho poriadku), ktorými by poprel ich účel a význam. Prijatý záver najvyššieho správneho súdu o nespôsobilosti kasačných námietok spochybniť vecnú správnosť rozsudku krajského súdu nie je v rozpore ani s nálezom sp. zn. III. ÚS 666/2016 z 11. októbra 2016, publikovaným ako judikát (ZNaU 50/2016), v ktorom sa ústavný súd zaoberal otázkou interpretácie a aplikácie vnútroštátnych právnych noriem (v tomto prípade zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) v rámci práva Európskej únie. Práve naopak, z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zřejmý skutkový stav a dôsledné odôvodnenie skutočností, z ktorých najvyšší správny súd pri kreovaní uvedeného záveru vychádzal. Nemožno preto

prisvedčiť názoru sťažovateľa, že jeho žaloba bola odmietnutá z dôvodu politických tlakov či svojvôle ovplyvnenej predsudkami voči sťažovateľovi. Predmetnú skutočnosť umocňuje aj fakt, že u sťažovateľa nejde o ojedinelý prípad zneužitia procesných oprávnení vzhľadom na počet jeho neúspešných žalôb.

10. Najvyšší správny súd už v rozsudku sp. zn. 3Svk/21/2021 z 30. novembra 2022 uviedol, že „Účasť verejnosti na rozhodovaní a jej prístup k súdu je potrebné spájať len s tými povolovacími konaniami, ktorých výsledkom je povolenie na realizáciu prác či zásahov meniacich fyzický stav stavieb alebo dotknutej krajiny (navrhovaná činnosť)“, čo sťažovateľ evidentne prehliada.

11. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

12. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2024

Miloš Madár
predseda senátu